

IAN RANKIN

Η ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ
ΤΖΟΝ ΡΕΜΠΟΥΣ

ΤΟ ΜΠΛΕ ΤΟΥ ΜΕΣΟ ΝΥΧΤΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΧΙΛΝΤΑ
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Το μπλε του μεσονυχτίου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Ian Rankin, *Midnight and blue*, Orion Books

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Μαρία Ρούπα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Γιώτα Μπόμπου

© 2024, John Rebus Ltd.

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4837-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84837

Κ.Ε.Π. 6371, Κ.Π. 23423

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Ian Rankin

Το μπλε του μεσονυχτίου

Μετάφραση Χίλντα Παπαδημητρίου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

ΠΡΙΝ

Να μπει και να βγει αμέσως, μια χάρη να κάνει. Μεγάλη χάρη, για την οποία θα ανταμειβόταν κάποια στιγμή. Να μπει και να βγει αμέσως, ένα τίποτα στην πραγματικότητα. Μια διάρρηξη χωρίς φασαρία. Ο συναγερμός θα χτυπούσε, αν και πάντοτε έπαιρνε λίγη ώρα μέχρι να εμφανιστεί κάποιος. Μπορεί να υπήρχαν κάμερες, αλλά αυτός θα φορούσε την κουκούλα του – αυτή που κάλυπτε τα πάντα εκτός από τα μάτια. Και γάντια, φυσικά.

«Δεν χρειάζεται να μπεις μέσα» του είχαν πει. «Άφησέ το σ' εμάς».

Η κεντρική είσοδος, πάντως, παραήταν εύκολη – και από τη στιγμή που την ξεκλείδωσε, γιατί να σταματήσει; Μπορεί να υπήρχαν τίποτα ψιλά, κανένα κινητό ή iPad, μικροπραγματα που κανείς δεν θα τους έδινε σημασία. Ήξερε ότι είχε μερικά λεπτά στη διάθεσή του. Πέντε με δέκα περίπου.

Ρίχνοντας μια ματιά, όμως, στο εσωτερικό, δεν είδε παρά ένα νυχάδικο. Δεν υπήρχε τίποτα να βουτήξει εκτός από λίμες και βερνίκια. Ούτε καν ταμειακή μηχανή, μόνο το μηχανάκι για κάρτες. Αν είχαν υπολογιστή, τον είχαν αποσυνδέσει και μεταφέρει στο σπίτι για ασφάλεια. Δύο πόρτες στο βάθος, τουαλέτα στ' αριστερά και γραφείο στα δεξιά. Το γραφείο ήταν κλειδωμένο – κλειδαριά Yale. Έβγαλε τα γάντια με τα δόντια του για να πιάσει πιο καλά το μικρό κατσαβίδι. Δέκα δευτερόλεπτα χρειάστηκε μόνο. Πέρασε το κατώφλι και άναψε τον φακό του κινητού. Μόλις κατάλαβε τι βρισκόταν πάνω στο γραφείο, έσφιξε ασυναίσθητα το χέρι του, αυτό που κρατούσε το κατσαβίδι. Έσφιξε και τα δόντια του, και η ανάσα του βγήκε κοφτή.

Γύρισε τότε και το έβαλε στα πόδια, χωρίς να προσέξει ότι το μυτερό κατσαβίδι είχε τρυπήσει την παλάμη του, αφήνοντας στο ψεύτικο παρκέ μερικές μικροσκοπικές σταγόνες αίματος κατά τη διαφυγή του...

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

Ο Ρέμπους ένιωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά πριν ακόμη χτυπήσει ο συναγερμός. Στεκόταν στην ουρά για το πρωινό κι άκουγε τον Μάγο να βήχει, βγάζοντας τα σωθικά του ως συνήθως. Κανείς δεν ανέφερε ποτέ τη λέξη ιεραρχία: ήταν κάτι που απλώς προέκυπτε. Όσοι το έπαιζαν αφεντικά ή ήταν τσαμπουκάδες βρίσκονταν πιο κοντά στο φαγητό, ενώ όλοι οι άλλοι περίμεναν σε μια ακανόνιστη ουρά. Ο Μάγος ήταν δύο θέσεις μπροστά από τον Ρέμπους, όμως δεν τον πείραζε. Δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος, αλλά έτσι έδειχνε, και βρισκόταν στη φυλακή περισσότερο καιρό από οποιονδήποτε άλλον στην πτέρυγα. Το πραγματικό του όνομα ήταν Γκάρεθ Γουάλας: του είχαν βγάλει το παρατσούκλι επειδή είχε μακριά γκριζα μαλλιά και ακόμα μακρύτερη γενειάδα. Έβηχε σκύβοντας μπροστά, χωρίς να μπαίνει στον κόπο να καλύψει το στόμα του. Οι νεοφερμένοι έλεγαν διάφορα αστεία περί κόβιντ, μέχρι να συνειδητοποιήσουν ότι κανείς δεν τα άκουγε πρώτη φορά. Ο Ρέμπους γύρισε προς τα πίσω –για να αποφύγει τα μικρόβια– και είδε τον Ράτι, που έμοιαζε να ζαρώνει ολοένα και περισσότερο μέρα με τη μέρα. Τα μάτια του Ράτι, πιο σχιστά απ’ ό,τι συνήθως, παραδόξως δεν ήταν καρφωμένα στο πώς προχωρούσε η ουρά. Έγνεψε ελαφρά στον Ρέμπους όταν κατάλαβε ότι τον κοιτούσε.

Ένας από τους υψηλόβαθμους φύλακες με μια αστραπιαία κίνηση χτύπησε τον συναγερμό. Το κουδούνισμα ήταν αιφνίδιο και διαπεραστικό. Κι άλλοι φύλακες άρχισαν να καταφτάνουν, να συνωστίζονται και να συσκέπτονται. Μετά, η εντολή «πίσω στα κελιά σας» κι ύστερα, παράπονα κι ερωτήσεις.

«Το πρωινό θα σε ριζοσπαστεί στα δωμάτιά σας σήμερα» ανακοίνωσε ένας φύλακας ονόματι Έντι Γκρέιβς, μαντρώνοντας το απρόθυμο κοπάδι των κρατουμένων. «Μακάρι να είχα κι εγώ την τύχη σας». Ο Γκρέιβς πάντοτε παραπονοιάταν για κάτι, λες και η τύχη ευνοούσε μονίμως τους φυλακισμένους.

«Ναι, αλλά σε πόση ώρα;» ρώτησε κάποιος.

«Μόλις σας βάλουμε μέσα» απάντησε ο Γκρέιβς.

Παρότι ο Ράτι ήταν σχεδόν είκοσι πόντους πιο κοντός από τον Ρέμπους, είχε την ικανότητα να βλέπει και να γνωρίζει τα πάντα. «Ο Τζάκι είναι!» είπε στον Ρέμπους. Πράγματι, δύο δεσμοφύλακες, ο Νόβακ και η Γουότς, στέκονταν στην είσοδο του κελιού του Τζάκι Σίμσον με τα πρόσωπά τους κολλημένα, και μιλούσαν χαμηλόφωνα. Αν και οι δεσμοφύλακες είχαν σχηματίσει έναν πρόχειρο κλοιό, ο Ρέμπους και αρκετοί άλλοι ήταν αναγκασμένοι να περάσουν μπροστά απ' αυτό το κελί για να φτάσουν στο δικό τους.

«Προχωράτε» έλεγαν οι δεσμοφύλακες, με χέρια να κουνιούνται και μπράτσα τεντωμένα. Αλλά, όπως συμβαίνει με τα τροχαία ατυχήματα, όσοι περνούσαν επιβράδυναν για να ρίξουν μια ματιά. Μέσα στο κελί βρισκονταν κάποιοι φύλακες. Στην κάτω κουκέτα ο Ρέμπους διέκρινε έναν άνθρωπο πεσμένο μπρούμυτα και ματωμένο. Ένας άλλος ήταν ξαπλωμένος στην πάνω κουκέτα –φαινόταν σε ελαφρώς καλύτερη κατάσταση– και οι φύλακες προσπαθούσαν να τον συνεφέρουν αγνοώντας τον συγκρατούμενό του. Ο Ρέμπους θυμήθηκε το όνομα εκείνου στην πάνω κουκέτα, Μαρκ Τζέιμσον. Είχαν γνωριστεί όταν ήταν ακόμη έξω, αν και δεν το είχε αναφέρει ποτέ εδώ μέσα –ο Τζέιμσον δεν θα το εκτιμούσε ιδιαίτερα.

«Προχώρα, Τζον» του είπε ο Γκρέιβς και τον έσπρωξε. «Μη δυσκολεύεις τα πράγματα». Κοιτάχτηκαν στα μάτια για μια στιγμή. Το σαγόνι του Γκρέιβς ήταν σφιγμένο και το πρόσωπό του είχε χάσει το χρώμα του.

«Δεν είναι στον χαρακτήρα μου να δυσκολεύω τα πράγματα» τον διαβεβαίωσε ο Ρέμπους. «Σε αντίθεση με άλλους».

Έγνεφε πάνω από τον ώμο του Γκρέιβς προς το μέρος όπου καθόταν ο Ντάριλ Κρίστι, σε ένα στρογγυλό τραπέζι κοντά στον μπουφέ. Δύο φύλακες στέκονταν δίπλα του, καθώς εκείνος τελείωνε το πρωινό του με το πάσο του, απολαμβάνοντας την κάθε μπουκιά.

Κανένας από τους φύλακες δεν φαινόταν διατεθειμένος να τον διακόψει.

«Ντάριλ!» φώναξε ο Γκρέιβς. «Πίσω στο κελί σου, σε παρακαλώ!»

Στρέφοντας αργά το κεφάλι, ο Κρίστι κοίταξε τον Γκρέιβς και τον Ρέμπους. «Σύμφωνοι, Γκρινιάρη» φώναξε. Ο Γκρέιβς, ο επαγγελματίας γκρινιάρης, προσπάθησε, όπως πάντοτε, να μη δείξει ότι τον πείραζε το παρατσούκλι. Ο Ρέμπους ένιωσε ότι το χαμόγελο του Κρίστι προς τον Γκρέιβς πήγαινε στην πραγματικότητα σ' εκείνον.

Ο Τζον Ρέμπους είχε ένα κελί όλο δικό του, με ένα στενό κρεβάτι, τουαλέτα και νιπτήρα. Η τουαλέτα δεν είχε πόρτα, αλλά βρισκόταν σε μια εσοχή, επιτρέποντας μια στοιχειώδη ιδιωτικότητα. Υπήρχε ακόμα ένα μικρό γραφείο κι ένα μικρό ντουλάπι, καθώς κι ένα ράφι για τα προσωπικά του αντικείμενα. Εκεί είχε στοιβάξει όλα τα βιβλία που είχε υποσχεθεί στον εαυτό του ότι θα διάβαζε. Μέσα σ' ένα απ' αυτά φύλαγε φωτογραφίες της κόρης και της εγγονής του. Δεν ήταν σίγουρος γιατί τις ήθελε κρυμμένες, αλλά έτσι ένιωθε. Στον τοίχο ήταν στερεωμένη μια τηλεόραση με επίπεδη οθόνη και υποδοχή στο πλάι για DVD, ενώ υπήρχε και σταθερό τηλέφωνο, επίσης στερεωμένο στον τοίχο. Τα τηλεφωνήματα έπρεπε να τα ζητήσει εκ των προτέρων και να τα πληρώσει, ενώ φυσικά παρακολουθούνταν όποτε υπήρχε διαθέσιμο προσωπικό. Κάτω από το κρεβάτι βρισκόταν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο για τα τιμαλφή, το οποίο ο Ρέμπους δεν μπόρεσε ποτέ στον κόπο να κλειδώσει.

Αυτό ήταν το σπίτι του τους τελευταίους έξι μήνες. Όταν

πρωτομπήκε στις Φυλακές του Εδιμβούργου, τον αξιολόγησαν και τον έβαλαν στο κελί Μεταγωγών για μία διανυκτέρευση. Επειδή ήταν πρώην αστυνομικός, αποφασίστηκε τότε να μεταφερθεί όχι σε μια από τις βασικές πτέρυγες, αλλά στην Πτέρυγα Διαχωρισμού και Επανένταξης. Εκεί, κρατούσαν τους φυλακισμένους που είτε διέτρεχαν κίνδυνο είτε αποτελούσαν κίνδυνο για τον εαυτό τους. Μερικούς απ' αυτούς ο Ρέμπους δεν τους είδε ποτέ. Παρέμεναν στα κελιά τους, φωνάζοντας κάπου κάπου ένα παράπονο, αλλά σε γενικές γραμμές ήταν σιωπηλοί. Ύπήρχε μια περίκλειστη αυλή όπου γινόταν ο προαυλισμός, με τοίχους γεμάτους γκράφιτι με ονόματα, που συχνά συνοδεύονταν από τις λέξεις «παιδέρας» ή «ανώμαλος».

Ο Ρέμπους ένιωθε εγκλωβισμένος, όχι μόνο από τους τοίχους, αλλά και από την καθημερινή επανάληψη των ίδιων προσώπων. Είχε επισκεφτεί τις φυλακές πολλές φορές όταν υπηρετούσε ως ντετέκτιβ στην αστυνομία –θυμόταν ότι του είχαν δείξει τον χώρο όπου γίνονταν οι εκτελέσεις δι' απαγχονισμού, τον οποίο είχαν κατεδαφίσει προ πολλού– αλλά τώρα ήταν διαφορετικά. Δεν μπορούσε να ξεπλύνει από πάνω του τις μυρωδιές. Η τεστοστερόνη και η καχυποψία είχαν ποτίσει τον αέρα. Και η χρήση ναρκωτικών δεν γινόταν να του διαφύγει. Πάντα ήξερε τις φυλακές απλώς ως Σότον, τώρα πια όμως το σήμα στα πουκάμισα των δεσμοφυλάκων έφερε τα αρχικά ΒΦ (Βασιλικές Φυλακές) του Εδιμβούργου*. Φυλακή, φειρού, καγκελάρια, φρέσκο, μπουντρούμι, πολλά ονόματα, αλλά μία η ουσία: εγκλεισμός.

Οι πτέρυγες ήταν τέσσερις –η Γκέιλ, η Σουάνστον, η Τρίνιτι και η Γουάιτκρείγκ. Στην πτέρυγα Γκέιλ βρισκονταν οι γυναίκες, ενώ στη Γουάιτκρείγκ οι καταδικασμένοι για σεξουα-

* HMP Edinburgh: His Majesty's Prison Edinburgh (Φυλακή της Αυτού Μεγαλειότητας στο Εδιμβούργο). Πρόκειται για την επίσημη ονομασία του σωφρονιστικού ιδρύματος, το οποίο είναι ευρύτερα γνωστό στους κατοίκους της πόλης ως Saughton, από το όνομα της περιοχής όπου βρίσκεται.

λικά εγκλήματα. Στην Τρίνιτι και στη Σουάνστον βρίσκονταν μαζί υπόδικοι και καταδικασμένοι. Μια μέρα, τρεις μήνες μετά την καταδίκη του Ρέμπους σε ισόβια κάθειρξη, ο διευθυντής των φυλακών Χάουαρντ Τένεντ τον κάλεσε στο γραφείο του. Ήταν ευρύχωρο και μοντέρνο, με τραπέζι και καρέκλες συσκέψεων. Του πρόσφεραν τσάι και μπισκότα βουτύρου.

«Πώς θα σου φαινόταν να ενταχθείς στους φυλακισμένους της Τρίνιτι;» τον ρώτησε ο Τένεντ, ενώ ο Ρέμπους δάγκωνε ένα μπισκότο.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ρέμπους.

«Δύο πράγματα. Πρώτον, δεν έχουμε επαρκή χώρο στην πτέρυγα Διαχωρισμού κι Επανένταξης, οπότε χρειαζόμαστε το κελί σου».

«Και;»

Ο διευθυντής μετακινήθηκε ελαφρώς στην καρέκλα του. «Ο Ντάριλ Κρίστι είναι έτοιμος να εγγυηθεί για σένα, πράγμα που σημαίνει ότι θα έχεις προστασία. Φαίνεται πως πιστεύει ότι του έκανες κάποια χάρη παλιότερα».

«Εννοεί ότι τον απάλλαξα από έναν αντίπαλο, αν και δεν έκανα κάτι τέτοιο. Οι δικηγόροι μου ετοιμάζουν την έφεση».

«Ναι, αλλά ήσουν εκεί όταν πέθανε ο Κάφερτι».

«Και πάλι, δεν ισχύει. Αργότερα έπαθε την καρδιακή προσβολή». Ο Ρέμπους έκανε μια παύση. «Η Τρίνιτι είναι το φέουδο του Κρίστι;»

Ο Τένεντ σκούπισε μερικά φίχουλα από το τραπέζι μπροστά του. «Εγγυάται για την ασφάλειά σου, Τζον, κι έχουμε ένα μονόκλινο κελί που μόλις άδειασε. Έχεις φύγει από την αστυνομία χρόνια τώρα· αμφιβάλλω αν θα πέσεις πάνω σε πολλούς απ' όσους έχωσες εδώ μέσα. Για την ακρίβεια, το έφαξα. Μόνο μερικοί ασήμαντοι μικροκακοποιοί, αλλά κανείς από δαύτους δεν θα ήθελε να τα σπάσει με τον Ντάριλ και τα παλικάρια του». Κάρφωσε τον Ρέμπους με το βλέμμα του. «Λοιπόν, τι λες;»

«Λέω ότι, αν κάποιος με καθαρίσει εκεί μέσα, θέλω να κλάψεις πάνω από τον τάφο μου».

Ο Τένεντ χαμογέλασε ψυχρά πριν σηκωθεί όρθιος, και ο Ρέμπους άρπαξε ένα τελευταίο μπισκότο καθώς τον έβγαζαν από το δωμάτιο.

Θα είναι μια αλλαγή, σκέφτηκε, έχοντας πλήρη επίγνωση ότι τους πρώην μπάτσους σπάνια τους καλοδέχονται. Ήξερε, επίσης, ότι ο Ντάριλ Κρίστι μπορούσε ανά πάσα στιγμή να αλλάξει γνώμη, αφήνοντάς τον έκθετο.

Χρειάστηκε να περάσει μία ώρα μέχρι να ξεκλειδώσει ο δεσμοφύλακας την πόρτα του κελιού του και να του δώσει ένα κρύο τoστ και μια κούπα τσάι. Το όνομά του ήταν Κάιλ Τζέικομπς, αλλά οι κρατούμενοι τον φώναζαν Κάιλι*. Είχαν γίνει φίλοι με τον Ρέμπους τις τελευταίες εβδομάδες, καθώς ο Τζέικομπς λαχταρούσε να ακούει ιστορίες από την εποχή που ο Ρέμπους ήταν ακόμη στο τμήμα Εγκλημάτων κατά Ζωής. Ήταν γύρω στα τριάντα, με κοντά, καλοκουρεμένα μαλλιά και μεγάλα τατουάζ στα μπράτσα. Είχε δυο θείους που υπηρετούσαν στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση του Εδιμβούργου και ο Ρέμπους είχε προσποιηθεί πως ήξερε τα ονόματά τους.

«Φαίνεται πεντανόστιμο» είπε ο Ρέμπους παίρνοντας το πιάτο.

«Ό,τι καλύτερο μπορούσαμε. Τα αυγά, αν τα αφήναμε κι άλλο, θα είχαν βγάλει πόδια».

«Τελικά, τι έγινε εκεί έξω;»

«Κάποιος έκοψε τον λαιμό του Τζάκι. Τον ξέκανε».

«Και ο Τζέιμισον;»

«Αναίσθητος από την πρέζα. Έχει μια βαθιά πληγή στο μέτωπο».

* Αναφορά στην τραγουδίστρια Κάιλι Μινόγκ. Πρόκειται για περιπαικτικό παρωνύμιο που συνήθίζεται στις βρετανικές φυλακές για δεσμοφύλακες με το όνομα Κάιλ.

«Φρόντισαν να τον εξουδετερώσουν, βασιικά. Βρήκατε το όπλο;»

Ο Τζέικομπς κοίταξε τριγύρω. «Ήδη είπα περισσότερα απ' όσα έπρεπε».

Ο Ρέμπους έκανε ένα βήμα ελπίζοντας να ρίξει μια ματιά στον διάδρομο, αλλά ο νεαρός φύλακας του έκλεισε τον δρόμο. Μια δυνατή φωνή ακούστηκε πίσω από την πόρτα του διπλανού κελιού.

«Κάνε πιο γρήγορα, ρε μαλάκα Κάιλι! Η κοιλιά μου διαμαρτύρεται από την πείνα!»

Ο Τζέικομπς άρχισε να κλείνει την πόρτα του Ρέμπους.

«Μη χάνεσαι» του είπε ο Ρέμπους.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του, ακούγοντας την πόρτα να κλειδώνει. Βάσει προγράμματος τώρα θα βοηθούσε στη βιβλιοθήκη. Του είχαν προτείνει και το σφουγγάρισμα ή τη λάντζα στην κουζίνα, αλλά η συνύπαρξη με τα βιβλία τού φάνηκε πιο δελεαστική. Η βιβλιοθήκη βρισκόταν κοντά στο νοσηλευτήριο και στις νοσηλεύτριες. Ο Ρέμπους προμηθευόταν αποκεί τακτικά εισπνευστήρες για τη ΧΑΠ του – πάντα με την προειδοποίηση να μην τους δώσει αλλού. «Μερικοί χρήστες τούς μετατρέπουν σε μπονγκ» του είχαν πει. Αν και η κάνναβη δεν ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα εκεί μέσα. Το spice* και τα οπιοειδή θέριζαν εδώ και αρκετά χρόνια. Κεταμίνη, νιταζένη, θιενδιαζεπίνη, βρομαζολάμη –ο Ρέμπους είχε χάσει την μπάλα, κάτι που δεν είχε σημασία, καθώς οι περισσότεροι φυλακισμένοι τα αποκαλούσαν απλώς «βένζο», βενζοδιαζεπίνες, και δεν τους απασχολούσαν οι δόσεις και οι συνδυασμοί τους. Η χρήση τους κρυβόταν εύκολα και δεν άφηνε εμφανή σημάδια. Από το μεσημέρι και μετά, έβλεπες τις επιπτώσεις των βενζοδιαζεπινών: αποβλακωμένα πρόσωπα πάνω σε ακίνητα κορμιά. Ύπνηχαν τρεις χρήστες κεταμίνης που λόγω του

* Συνθετικό κανναβινοειδές, γνωστό και ως «συνθετική μαριχουάνα» ή K2.

εθισμού τους είχαν καταλήξει με προβλήματα στην ουροδόχο κύστη και κολοστομίες. Ήταν γνωστοί ως Σακουλάκης Ένα, Δύο και Τρία. Οι νοσηλευτές κουβαλούσαν μαζί τους πορτοκάλια, επειδή μείωναν τις παρενέργειες των συνθετικών κανναβινοειδών όπως το spice. Ο Ρέμπους είχε δει, επίσης, πολλούς αυτοτραυματισμούς, φυλακισμένους με ουλές στα χέρια, μερικές πρόσφατες και ακόμη ερεθισμένες από το ξυράφι. Κανείς δεν το συζητούσε· ήταν απλώς άλλο ένα στοιχείο της ζωής πίσω από τα κάγκελα.

Ο Τένεντ είχε δίκιο σ' ένα πράγμα: ο Ρέμπους δεν είχε αντιληφθεί καμία μνησικακία εναντίον του. Υπήρχε ένας τύπος, ο ΤζοΤζο Πίτερς, με τρεις φόνους στο ενεργητικό του, που φυλακίστηκε μετά από επανεξέταση μιας παλιάς ανεξιχνίαστης υπόθεσης στην οποία συμμετείχε ο Ρέμπους. Πλέον, όμως, έπασχε από άνοια, και δεν ξεμύτιζε σχεδόν από το κελί του. Οι άλλοι φυλακισμένοι κοίταζαν αν είναι καλά και του πήγαιναν γλυκά. Ο Ρέμπους είχε περάσει μια μέρα από το κελί του και ο Πίτερς τον κοίταξε με βλέμμα απλανές, μασουλώντας μια καραμέλα με τα λιγοστά δόντια που του είχαν απομείνει.

«Κανονικά, δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ» είχε σχολιάσει ένας νεότερος κρατούμενος, καταφτάνοντας με μια χούφτα καραμέλες. «Στο σπίτι ή σε οίκο ευγηρίας, αν είχαν λίγη ανθρωπιά μέσα τους».

Η είδηση είχε φτάσει ως τα αυτιά του Ντάριλ Κρίστι, ο οποίος σταμάτησε τον Ρέμπους στον διάδρομο αργότερα την ίδια μέρα.

«Πιστεύεις ότι ο ΤζοΤζο θα μπορούσε να δημιουργήσει πρόβλημα;» τον είχε ρωτήσει.

«Αποκλείεται».

Ο Κρίστι έγνεψε αργά και απομακρύνθηκε, κάτω από το βλέμμα δυο φυλάκων. Ο Ρέμπους αμφέβαλλε αν θα έσπευδαν να τον σώσουν σε περίπτωση που του είχε επιτεθεί ο Κρίστι. Υπήρχε έλλειψη προσωπικού –σε όλες τις φυλακές έτσι ήταν– και οι κρατούμενοι ήταν υπεράριθμοι. Άλλες φυλακές ήταν

ακόμα πιο γεμάτες, αλλά εδώ η ζωή ήταν ευκολότερη για όλους όσο ένας τύπος σαν τον Κρίστι ασκούσε κάποιον έλεγχο.

Την ημέρα που ο Ρέμπους μεταφέρθηκε στο μόνιμο κελί του, ο Κρίστι τον επισκέφτηκε. Είχε παχύνει λίγο, τα μαλλιά του ήταν μακριά και χτενισμένα προς τα πίσω. Ήθελε να ευχαριστήσει τον Ρέμπους που τον απάλλαξε από τον Μόρις Τζέραλντ Κάφερτι. Μόνο που ο Ρέμπους είχε καταδικαστεί για απόπειρα ανθρωποκτονίας, όχι για φόνο. Παρ' όλα αυτά, ο δικαστής τού είχε επιβάλει ισόβια κάθειρξη, παρά τις διαμαρτυρίες του Ρέμπους ότι σκόπευε απλώς να τρομάξει τον «Μπιγκ Τζερ» όταν του έβαλε το μαξιλάρι στο πρόσωπο. Αυτό δεν άρεσε στον εισαγγελέα, ο οποίος παρουσίασε στο δικαστήριο τον Κάφερτι σαν Μητέρα Τερέζα καθηλωμένη σε αναπηρικό αμαξίδιο, και όχι ως επαγγελματία κακοποιό. Φρόντισε να ξεθάψει όλες τις προηγούμενες προστριβές του Ρέμπους με τον Κάφερτι, τις οποίες εξέθεσε στους ενόρκους για να πετύχει την καταδίκη του. Ωστόσο, ο θάνατος του Κάφερτι είχε αφήσει ένα κενό, καθώς ο αλαζονικός υπαρχηγός του, ο Άντριου Ντάουνς, είχε φοβηθεί και είχε φύγει από την πόλη. Το Εδιμβούργο ήταν πια στα χέρια του Κρίστι, ο οποίος ασκούσε τον έλεγχο από απόσταση, καθισμένος στον θρόνο του μέσα στις Βασιλικές Φυλακές του Εδιμβούργου –ή τουλάχιστον στην καρέκλα δίπλα στο γραφείο του Ρέμπους.

«Βολεύτηκες; Θέλεις να σου φέρω κάτι; Ξέρω ότι έξω το έτσουζες, αλλά εδώ μέσα είναι πιο δύσκολο να βρεις αλκοόλ. Τα χάπια, από την άλλη, είναι το πιο εύκολο· αντικαταθλιπτικά ή υπνωτικά, γρήγορα ξεχνάς ότι είσαι μέσα σε τέσσερις τοίχους. Ξεχνάς όλα τα στραβά».

«Άρα για κάνα Τονοτίλ ούτε λόγος, ε;» αστειεύτηκε ο Ρέμπους, αλλά ο Κρίστι τον κοίταξε με απορία. «Ξέχνα το» είπε ο Ρέμπους. Μετά: «Εγώ τώρα πρέπει να σ' ευχαριστήσω για τη μεταφορά μου;»

Ο Ρέμπους γνώριζε τον Κρίστι από τότε που ήταν ακόμη έφηβος, την εποχή που ήθελε παθιασμένα να εκδικηθεί τη δο-

λοφονία της αδερφής του. Τότε ανοίγονταν πολλοί δρόμοι μπροστά του κι εκείνος είχε διαλέξει αυτόν που οδηγούσε εδώ. Ο Ρέμπους βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο με τον Κρίστι τη νύχτα που πυροβόλησε και σκότωσε έναν εχθρό του. Είχε δει την τρέλα μέσα στα μάτια του και είχε φανταστεί ότι θα κατέληγε στις ψυχιατρικές φυλακές ασφαλείας του Κάρστερς. Αλλά ο νόμος είχε διαφορετική άποψη.

«Ένα πράγμα μπορείς να κάνεις για μένα, ως ισοβίτης προς ισοβίτη» είχε πει ο Κρίστι εκείνη τη μέρα στο κελί, αφού σηκώθηκε για να κοιτάξει κατάματα τον Ρέμπους που είχε μείνει όρθιος.

«Τι;»

«Πες μου τι έγινε. Βοήθησέ με να φανταστώ τη σκηνή». Είχε χαμηλώσει τη φωνή του, αλλά τα μάτια του γυάλιζαν. «Φοβήθηκε; Το έδειξε; Σε ικέτεψε;» Έγλειψε τα χείλη του. Η αναπνοή του μύριζε άσχημα και το δέρμα του ήταν ωχρό. «Κι εδώ που τα λέμε, εσύ πώς ένιωσες; Φαινόταν από καιρό ότι εκεί θα κατέληγε. Ύπερβολικά πολύ καιρό για πολλούς...»

«Παραδόξως, έτρεφα κάποιο σεβασμό γι' αυτόν» απάντησε τελικά ο Ρέμπους. «Είχε έναν κώδικα αξιών, κάποια όρια. Και αυτό δεν μπορεί να το ισχυριστεί το κάθε τσογλάνι.»

Έπειτα κάθισε στο κρεβάτι του, πήρε ένα βιβλίο και προσποιήθηκε ότι βυθίστηκε στις σελίδες του, αφήνοντας τον Κρίστι να στέκεται εκεί για να σώσει τα προσχήματα. Ο Κρίστι πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του και βγήκε έξω.

Κάποιοι από τους φυλακισμένους αποκαλούσαν τον Κρίστι «ο Δον». Τις πρώτες φορές που το άκουσε, ο Ρέμπους ένιωσε την ανάγκη να τους πει ότι δεν ήταν δα και ο Βίτο Κορλεόνε. Εκείνοι όμως συνέχιζαν να τον αποκαλούν έτσι. Ο Ρέμπους ήξερε πολύ καλά ότι η προστασία του Κρίστι είχε τα καλά και τα κακά της. Δεν ήθελε να τον εξοργίσει χωρίς λόγο. Έτσι, κρατούσε τις αποστάσεις του, δούλευε όσο περισσότερο μπορούσε στη μικρή αλλά πλούσια βιβλιοθήκη και μάθαινε σιγά σιγά τους συγγρατούμενούς του, ανακαλύπτοντας ποιον μπο-

ρούσε να εμπιστευτεί ως έναν βαθμό και ποιον έπρεπε να αποφύγει. Σκεφτόταν τον Κάφερτι μερικές φορές, χωρίς ιδιαίτερες τύψεις. Η καταδίκη του Ρέμπους σε ισόβια έμοιαζε με την ύστατη εκδίκηση του Κάφερτι εις βάρος του.

Η φασαρία τριγύρω μεγάλωνε όσο προχωρούσε το πρωί: παράπονα πίσω από τις κλειδωμένες πόρτες. Οι γείτονες του Ρέμπους και από τις δύο πλευρές –ο Μπίλι Γκρόαμ και ο Έβερρετ Χάρισον– κλοτσούσαν και χτυπούσαν κάθε τόσο τις πόρτες τους. Ο Χάρισον άκουγε μουσική ως συνήθως. Ο Ρέμπους είχε πάψει να του ζητάει να τη χαμηλώσει. Ο Χάρισον καταγόταν από την Καραϊβική, και είχε την προφορά του Λίβερπουλ. Δούλευε για έναν διακινητή ναρκωτικών και ανθρώπων, με έδρα το Μέρσεϊσαϊντ, και είχε συλληφθεί στο Εδιμβούργο καθώς διεκπεραίωνε μια υπόθεσή του.

Ο Ρέμπους τον είχε ρωτήσει κάποτε αν το γεγονός ότι είχε βρεθεί στα λημέρια του Κρίστι σήμαινε πως έπρεπε να φυλάει τα νώτα του.

«Όποιος τολμήσει να με πλησιάσει, καλά θα κάνει να έχει πυρηνικό εξοπλισμό, το λιγότερο» είχε απαντήσει ο Χάρισον. Η αλήθεια ήταν ότι φαινόταν να τα πηγαινέει καλά με τον Κρίστι. Οι δύο άντρες έπαιζαν μπιλιάρδο και μερικές φορές μοιράζονταν την κονσόλα των ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Όλο χαμόγελα και γέλια, χτυπήματα στην πλάτη και χειραψίες. Ο Ρέμπους είχε σχεδόν πειστεί.

Η πόρτα του κελιού του άνοιξε στη μία. Ένας άγνωστος φύλακας τον ενημέρωσε ότι το φαγητό θα σερβιριζόταν στην πτέρυγα Σουάνστον, οπότε θα έπρεπε να αλλάξει. Όταν οι κρατούμενοι βρίσκονταν στη δική τους πτέρυγα, μπορούσαν να φοράνε ό,τι ήθελαν. Όταν όμως πήγαιναν σε άλλη πτέρυγα, έπρεπε να φορούν τα πόλο και τα φούτερ με τα χρώματα της πτέρυγάς τους, που έδειχναν τι είδους φυλακισμένοι ήταν. Μπλε φορούσαν οι καταδικασμένοι για πλημμελήματα, καφέ οι υπόδικοι, βυσσινί οι καταδικασμένοι για σεξουαλικά εγκλήματα. Οι ισοβίτες, όπως ο Ρέμπους, φορούσαν σκούρα πράσι-

νη στολή. Αυτό, απ' ό,τι του είχαν πει, γινόταν για να διευκολύνεται η παρακολούθησή τους από το κλειστό κύκλωμα τηλεόρασης. Το τελευταίο πράγμα που ήθελαν ήταν να συναντηθούν οι ισοβίτες με τους παιδόφιλους κατά τη διάρκεια της μετακίνησής τους.

Μόλις άλλαξε το ξεθωριασμένο κόκκινο πόλο του με πράσινο, ο Ρέμπους βγήκε από το κελί του και είδε ότι ο τόπος του εγκλήματος είχε αποκλειστεί με τις χαρακτηριστικές μπλε και άσπρες ταινίες της αστυνομίας, που ήταν στερεωμένες σε κώνους στάθμευσης. Οι άντρες της Σήμανσης δούλευαν ακόμη. Όσοι βρίσκονταν μέσα στο κελί ήταν ντυμένοι με ολόσωμες στολές, για να αποφευχθεί η αλλοίωση οποιουδήποτε στοιχείου. Ο διευθυντής των φυλακών, εντωμεταξύ, συζητούσε με μια παλιά γνώριμη του Ρέμπους, την αρχιφύλακα Κριστίν Έσον. Βλέποντάς τον, η Έσον σήκωσε το φρύδι και μετά έστρεψε ξανά την προσοχή της στον Χάουαρντ Τένεντ.

«Όλοι ξέρουμε τι συνέβη» μουρμούρισε ο Μπίλι Γκρόαμ, που περπατούσε λίγο πιο μπροστά από τον Ρέμπους. «Η έχθρα ανάμεσα στον Τζάκι και σ' εκείνο το αρχίδι τον Κρις Νόβακ. Δεν τον είδες σήμερα το πρωί που στεκόταν έξω από το κελί για να σιγουρευτεί ότι όλοι οι δικόι του θα έλεγαν την ίδια ιστορία;»

Πράγματι, ο Ρέμπους θυμόταν δύο δεσμοφύλακες να μιλάνε με τα πρόσωπά τους πολύ κοντά. Ο Νόβακ και η Βάλερι Γουότς. Οι φήμες έλεγαν ότι ήταν κάτι παραπάνω από απλοί συνάδελφοι. Αλλά πάλι οι φήμες σ' ένα μέρος σαν αυτό ήταν σαν το οξυγόνο· κρατούσαν την καρδιά ζωντανή και το μυαλό ξύπνιο.

Η ουρά επιβράδυνε καθώς οι κρατούμενοι έσερναν τα πόδια τους, δίνοντας στον Ρέμπους την ευκαιρία να δει αν αναγνώριζε κανέναν άλλον από τα παλιά. Δεν έβλεπε πουθενά τον Χατζ Άτγουαλ, ο οποίος συνήθως ήταν ο επικεφαλής της Σήμανσης, αλλά μπορεί να δούλευε έξω, στο καλά εξοπλισμένο βαν του. Ο Ρέμπους αναρωτήθηκε αν κάποιος από τους αστυ-

νομικούς είχε μαζί του το κινητό του ή τους το είχαν κρατήσει οι δεσμοφύλακες, όπως θα έκαναν στους κανονικούς επισκέπτες. Ό,τι έμπαινε μέσα, έπρεπε οπωσδήποτε να ξαναβγεί – το προσωπικό της φυλακής φρόντιζε γι' αυτό.

Οι εικασίες και οι πληροφορίες έδιναν κι έπαιρναν καθώς η ουρά προχωρούσε. Ο Μαρκ Τζέιμισον είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο για εξετάσεις. Ο Κρις Νόβακ ήταν στη νυχτερινή βάρδια, πράγμα που σήμαινε ότι έκανε διπλοβάρδια, αφού ήταν ακόμα υπηρεσία την ώρα του πρωινού. Το ίδιο ίσχυε και για τη Βάλερι Γουότς – αυτό κι αν ήταν σύμπτωση! Οι κρατούμενοι στα κελιά εκατέρωθεν του τόπου του εγκλήματος δεν είχαν ακούσει φωνές ή κάτι άλλο, αν και ο Μπίλι Γκρόαμ από απέναντι ορκιζόταν ότι είχε ακούσει ένα κελί να ξεκλειδώνει κάποια στιγμή λίγο πριν από το ξημέρωμα.

«Το κελί του Τζάκι;» ρώτησε ο Ρέμπους.

«Εσύ ποιανού λες;» μουρμούρισε ο Γκρόαμ.

Ο Ρέμπους γνώριζε τον Τζάκι Σίμσον. Πήγαινε τακτικά στη βιβλιοθήκη για DVD, ενώ καυχιόταν ότι δεν είχε ανοίξει ποτέ βιβλίο στη ζωή του.

«Το δικό μου σχολείο ήταν ο δρόμος;» είχε πει κάποτε στον Ρέμπους. «Και να που έγινα δάσκαλος!»

Εννοούσε ότι δίδασκε στους συγκρατούμενούς του πώς να ανοίγουν μια κλειδωμένη πόρτα, οποιαδήποτε πόρτα. Είχε προσφερθεί, μάλιστα, να δείξει και στον Ρέμπους.

«Εσύ, δηλαδή, πιστεύεις ότι δεν ξέρω;» είχε απαντήσει ο Ρέμπους.

Είχε μιλήσει στον Ρέμπους για την κόντρα του με τον δεσμοφύλακα Νόβακ. «Το κάθαρμα με άρπαξε από τον λαιμό μια φορά: μέσα στο κελί μου, για να μη φανεί στην κάμερα. Μου είπε ότι ο γιος μου είναι ρεμάλι σαν τον πατέρα του. Θα λογαριαστούμε μόλις βγω αποδώ».

«Ναι, αλλά τότε θα ξαναγυρίσεις εδώ μέσα» τον είχε προειδοποιήσει ο Ρέμπους.

Καθώς η ουρά πλησίαζε στον μπουφέ με το μεσημεριανό,

ο Ρέμπους ρώτησε τον Γκρόαμ πώς πίστευε ότι ο Νόβακ σκότωσε τον Σίμσον.

«Έβαλε μέσα κρυφά ένα μαχαίρι, πώς αλλιώς; Ή μπορεί να το βούτηξε και να το φύλαξε για μελλοντική χρήση. Η πόρτα του κελιού ήταν κλειδωμένη, Τζον. Λες κάποιος από μας να μπήκε μέσα κάνοντας μαγικά;»

«Ο Σίμσον πώς τα πήγαινε με τον συγκρατούμενό του;»

«Ο Μαρκ είναι γατάκι, δεν έχει πατήσει ακόμη ούτε τα είκοσι. Αν σκεφτείς το μπόι του, ο Τζάκι θα μπορούσε να τον χώσει στο τσεπάκι του. Ο Τζάκι ήταν ικανός να του φάει το λαρύγγι αν τολμούσε να τον ακουμπήσει.»

«Οι βενζοδιαζεπίνες αλλάζουν τον άνθρωπο εντελώς.»

«Ναι, αλλά δεν τον μεταμορφώνουν σε γίγαντα. Άσε που ο Μαρκ βρέθηκε φτιαγμένος, ως συνήθως. Και φτιαγμένος και χτυπημένος στο κεφάλι. Έχεις δει τα κλομπ που κουβαλάει ο Νόβακ και τα τσιράκια του. Έτσι όπως το βλέπει εκείνος, οι μπάτσοι δεν θα ασχοληθούν σοβαρά. Ο Τζάκι ήταν άλλος ένας κακοποιός γι' αυτούς. Ένας λιγότερος για να ανησυχούν.»

Η είσοδός τους στην πτέρυγα Σουάνστον συνοδεύτηκε από σφυρίγματα και γιουχαΐσματα, αφού οι φυλακισμένοι της πτέρυγας θέλησαν να τους εκφράσουν τη γνώμη τους για την εισβολή τους. Συγχρόνως, τους έτρωγε η περιέργεια: ήθελαν να μάθουν τι είχε συμβεί και γιατί, οπότε κάποια επιφωνήματα ήταν φιλικά. Ο Ρέμπους μελέτησε προσεκτικά τα πρόσωπα ένα προς ένα: δεν αναγνώρισε κανέναν κι ένιωσε μεγάλη ανακούφιση. Στη δική του πτέρυγα έκανε κουμάντο ο Ντάριλ Κρίστι, αλλά ο Ρέμπους δεν ήταν σίγουρος μέχρι πού έφτανε η δικαιοδοσία του. Ο Κρίστι κάθισε να φάει το φαγητό του, φαινομενικά αδιάφορος, τα μάτια του όμως πρόδιδαν ότι βρισκόταν σε επιφυλακή – όπως και το γεγονός ότι φρόντισε να στέκονται δίπλα του δύο από τα μεγαλύτερα καθάρματα της πτέρυγας Τρίνιτι, ένας εκ των οποίων ο Έβερρετ Χάρισον. Ο Ρέμπους είδε έναν κρατούμενο να πλησιάζει τον Χάρισον και να τον χτυπάει στον ώμο. Ο Χάρισον σηκώθηκε χαμογελαστός. Οι δυο

άντρες αγκαλιάστηκαν και χτύπησαν ο ένας τον άλλο στην πλάτη. Ο Ρέμπους συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να γνωρίζονται απέξω κι ένωσε το στομάχι του να σφίγγεται.

«Ο τύπος λέγεται Μπόμπι Μπριγκς» του εκμυστηρεύτηκε ο Γκρόαμ. «Από τα δυτικά».

«Τον ξέρω» παραδέχτηκε χαμηλόφωνα ο Ρέμπους.

Ο Γκρόαμ τον κάρφωσε με το βλέμμα του. «Από την εποχή που ήσουν μπάτσος;»

«Από πού αλλού;»

«Η μισή Τρίνιτι πιστεύει ότι ήρθες εδώ επειδή ο Τένεντ θέλει μέσα έναν δικό του».

«Δεν ισχύει». Ο Ρέμπους πήρε κι άλλες πατάτες με το κουτάλι του. Το φαγητό ήταν στην καλύτερη περίπτωση χλιαρό, αλλά οτιδήποτε άλλο είχε καλύτερη γεύση από τον εγκλεισμό. Του θύμιζε συσσίτιο του δημοτικού σχολείου ή κάποιας φτηνής κατασκήνωσης. Μια μέρα την εβδομάδα έτρωγαν μπέργκερ. Πολλοί κρατούμενοι μετρούσαν τις μέρες αντίστροφα μέχρι την επόμενη φορά. Σε όλους άρεσαν τα μπέργκερ. Σήμερα το συσσίτιο είχε κοτόπουλο με άσπρη σάλτσα και πουρέ πατάτας. Ο Ρέμπους δεν τελείωσε το φαγητό του και ο Γκρόαμ κοίταξε λαίμαργα τη μερίδα του.

«Όλο δικό σου» του είπε ο Ρέμπους.

Σκεφτόταν την Κριστίν Έσον. Παλιότερα μπορεί να ήξερε τον αριθμό του τηλεφώνου της. Υπέθεσε ότι υπηρετούσε ακόμη στο τμήμα της Γκέιφιλντ Σκουέαρ. Κάποτε είχε προϊσταμένη την επιθεωρήτρια Σιβόν Κλαρκ, αλλά η Σιβόν είχε προαχθεί πια. Η Έσον δεν έμοιαζε καθόλου αναστατωμένη από το περιβάλλον, ήταν επαγγελματίας εκατό τοις εκατό. Η μαθητεία της δίπλα στη Σιβόν είχε αποδώσει.

Ο Ρέμπους αντιλήφθηκε ότι κάποιος τον παρατηρούσε από την άλλη άκρη της αίθουσας· δεν ήταν άλλος από τον Μπόμπι Μπριγκς, ο οποίος πετάχτηκε όρθιος και όρμησε καταπάνω του. Ο Ρέμπους σηκώθηκε και υποχώρησε προς τον πλησιέστερο δεσμοφύλακα.

«Θα έχουμε φασαρίες» τον πληροφόρησε.

«Ηρεμα, Μπόμπι» προειδοποίησε ο δεσμοφύλακας σηκώνοντας το χέρι του. Ο Μπριγκς σταμάτησε δυο βήματα πριν από τον Ρέμπους δείχνοντάς τον απειλητικά με το δάχτυλο. «Αυτό το κάθαρμα με κάρφωσε» μούγκρισε με μάτια που έλαμπαν και δόντια ξεγυμνωμένα. Σάλια πετάχτηκαν από το στόμα του, μερικές σταγόνες βρήκαν τον Ρέμπους στο πρόσωπο.

«Αυτό έγινε τον προηγούμενο αιώνα, Μπόμπι» αντέτεινε ο Ρέμπους. «Και τώρα δεν είσαι εδώ για εκείνη την ιστορία».

Εντωμεταξύ, ο Έβερρετ Χάρισον πλησίασε και έπιασε δυνατά τον ώμο του Μπριγκς. «Όλα εντάξει, Μπόμπι;»

Ο Μπριγκς δεν τράβηξε τα μάτια του από τον Ρέμπους. «Είπαν έναν σωρό ψέματα για μένα στο δικαστήριο, αυτός και το σινάφι του. Έφαγα πέντε χρόνια».

«Καλά τα λες, Μπόμπι» συμφώνησε ο Ρέμπους. «Το θύμα κλότσησε μόνο του τα πλευρά του, και τα έσπασε, όλο το ξεχνάω αυτό».

«Εσύ μπορεί να το ξεχνάς, εγώ όμως δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Θα μου το πληρώσεις, Ρέμπους».

«Όπως νομίζεις, Μπόμπι».

Ο Μπριγκς φαινόταν έτοιμος να ορμήσει, αλλά η λαβή του Χάρισον έγινε ακόμα πιο δυνατή και ο δεσμοφύλακας πλησίασε το χέρι του στον συναγερμό. Με εμφανή προσπάθεια, ο Χάρισον έστρεψε τον Μπριγκς και άρχισε να τον οδηγεί πάλι στον κυρίως χώρο της πτέρυγας, κρατώντας τον γερά από τους ώμους.

«Ισως θα ήταν καλύτερα να τρώω τα γεύματά μου στο κελί αποδώ και πέρα» είπε ο Ρέμπους στον δεσμοφύλακα, στο μέτωπο του οποίου είχαν εμφανιστεί στάλες ιδρώτα.

«Θα το σημειώσω» απάντησε εκείνος. «Ο Μπόμπι είναι από τους τύπους που δεν θέλεις να τον κάνεις εχθρό σου».

«Θα του στείλω τότε ένα κουτί σοκολατάκια, για να τον γλυκάνω...»

Είκοσι λεπτά αργότερα επέστρεψαν στην πτέρυγά τους,

ενώ οι οικοδεσπότες τους τους χαιρετούσαν και τους έστελναν φιλάκια. Έξω από το κελί του δολοφονημένου, η Έσον και οι δικοί της είχαν δώσει τη θέση τους στον διευθυντή των φυλακών και σε έναν άλλον άντρα με κομφό κοστούμι, άψογα μαλλιά και προσεκτικά δεμένη γραβάτα. Ο Ρέμπους χρειάστηκε μια στιγμή για να τον αναγνωρίσει: ήταν ο Μάλκολμ Φοξ, στέλεχος κάποτε της διεύθυνσης Εσωτερικών Υποθέσεων που τώρα ανήκε στο Τμήμα Ειδικών Εγκλημάτων. Ο Φοξ προτιμούσε να βρίσκεται πίσω από ένα τακτοποιημένο γραφείο, χωρίς εκκρεμότητες, και κοντά στο εκάστοτε αφεντικό για να το γλείφει και να το καλοπιάνει. Του Ρέμπους σχεδόν του ξέφυγε δυνατά αυτό που σκεφτόταν.

Τι δουλειά έχεις εδώ, γαμώτο;

Ο Φοξ τον εντόπισε, σχεδόν σαν να τον περίμενε. Ενώ ο διευθυντής συνέχιζε να μιλάει, ο Φοξ έστρεψε όλη την προσοχή του στον Ρέμπους. Ο Ρέμπους με τη σειρά του τον κοίταξε εξεταστικά, δίνοντάς του να καταλάβει ότι είχε απορίες. Οι δολοφονίες ήταν αρμοδιότητα της υποδιεύθυνσης Εγκλημάτων κατά Ζωής και ο Φοξ δεν ήταν και δεν θα πήγαινε ποτέ εκεί. Ο Ρέμπους γύρισε το κεφάλι του σιγά σιγά περνώντας από δίπλα, για να διατηρήσει την οπτική επαφή. Ένας δεσμοφύλακας του έκανε νόημα να μπει στο κελί του.

«Πάλι μας κλείνουν μέσα;» παραπονέθηκε ο Ρέμπους.

«Δυστυχώς».

«Εμείς δηλαδή δεν έχουμε δικαιώματα;» παρενέβη ο Γκρόαμ.
«Σχεδόν δεν βγήγαμε από τα κελιά μας σήμερα».

«Ένας δικός μας είναι νεκρός, Μπίλι» απάντησε ο Έβερρετ Χάρισον. «Λίγες παραπάνω ώρες κλειδωμένοι δεν είναι τίποτα, διάολε».

«Ναι, αλλά δεν έχω τίποτα να κάνω».

«Δεν έχεις κάνα παιχνιδάκι να παίξεις;» χαμογέλασε πονηρά ο Χάρισον πιάνοντας προκλητικά τον καβάλο του.

Ο Ρέμπους περίμενε μέχρι να τον κοιτάξει ο Χάρισον.
«Ήθελα να σε ευχαριστήσω που με έσωσες νωρίτερα».

«Ο Μπόμπι είναι μνησίκακος τύπος. Θέλει να σε δει κρεμασμένο στο τσιγκέλι του χασάπη».

«Νόμιζα ότι ήμουν υπό την προστασία του Ντάριλ Κρίστι».

«Εδώ μέσα είσαι, εκείνη ήταν άλλη πτέρυγα».

«Όλοι μέσα!» φώναξε ο διευθυντής των φυλακών.

Μπήκαν όλοι στα κελιά τους.

Ο Ρέμπους κάθισε στο κρεβάτι του, τρίβοντας το σαγόνι του και ρίχνοντας κάθε τόσο μια ματιά στο τηλέφωνο που ήταν στερεωμένο στον τοίχο. Το αυτί του έπιανε ένα μουντό πανδαιμόνιο – παράπονα για τον εγκλεισμό, φωνές των δεσμοφυλάκων που ήταν υπηρεσία. Τελικά, γύρω στις τέσσερις, η πόρτα του άνοιξε με ένα τράνταγμα.

«Βγες να ξεμουδιάσεις λιγάκι» είπε ο Γκρέιβς. «Υπάρχει ήδη ουρά για τα ντους, πάντως».

«Θα τα βγάλω πέρα» είπε ο Ρέμπους. Τα εμπόδια μπροστά από τη σκηνή του εγκλήματος είχαν απομακρυνθεί, αλλά υπήρχε μια αστυνομική ταινία κολλημένη στην κλειστή πόρτα. Οι κρατούμενοι σχημάτιζαν πηγαδάκια, κουβέντιαζαν ή έπαιζαν χαρτιά, προσπαθώντας να μην κοιτάζουν την ταινία στην πόρτα. Δύο απ' αυτούς πήγαν στο μπιλιάρδο και έπιασαν τις στέκες. Η έξοδος από την αίθουσα αναφυχής απαγορευόταν, αλλά η ελευθερία ήταν σχετική ούτως ή άλλως και ήταν αποφασισμένοι να την απολαύσουν, με τη σοβαρότητα που ένιωθαν ότι απαιτούσε η μέρα. Χωρίς αστεία, χωρίς πειράγματα ή μικροτσαμπουκάδες.

«Δεν έχεις ραντεβού στο ιατρείο, σωστά;» τον ρώτησε ο Γκρέιβς. «Έχεις αρκετά φάρμακα;»

«Μπόλικά» τον διαβεβαίωσε ο Ρέμπους.

«Τυχεράκια. Κι εγώ θα ήθελα κανένα, με έχει σακατέψει η μέση μου».

«Αυτό μπορεί να το φροντίσει ο Ντάριλ. Πήγαινε να τον ρωτήσεις».

Ο Ρέμπους προσπέρασε τον συνοφρωμένο Γκρέιβς τεντώνοντας τα πόδια του σαν να ήθελε να ξεμουδιάσει.

Προσποιήθηκε ότι έκανε βόλτες στην αίθουσα, χωρίς συγκεκριμένο προορισμό. Χρειάστηκε να κάνει τέσσερις κύκλους μέχρι να αδειάσει το τραπέζι του Ντάριλ Κρίστι. Ο Ρέμπους κάθισε απέναντί του.

«Τι τρέχει μ' εσένα και τον Μπόμπι Μπριγκς;» ρώτησε ο Κρίστι.

«Πιστεύει ότι είπα ψέματα στο δικαστήριο».

«Και το έκανες;»

«Εμείς το λέγαμε ψευδομαρτυρία για καλό σκοπό».

«Με άλλα λόγια, του την έστησες;»

Ο Ρέμπους κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Είχε διαπράξει το έγκλημα. Απλώς δεν μπορούσαμε να το αποδείξουμε».

«Δηλαδή, είπες στους ενόρκους μια εκδοχή στην οποία θα ταμπούσαν;» έγνεψε ο Κρίστι.

«Ήταν έτοιμος να μου φάει το λαρύγγι εκεί πέρα».

«Ο Έβερρετ σε κάλυψε» είπε ο Κρίστι ανασηκώνοντας τους ώμους. «Οπότε, αν ήρθες να ζητήσεις τα ρέστα...»

Ο Ρέμπους έγνεψε πάλι αρνητικά. «Χρειάζομαι ένα τηλεφώνο για μία ώρα».

Ο Κρίστι σταύρωσε τα χέρια του με το πάσο του. «Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι έχω τηλεφώνο;»

«Όχι ένα, αλλά μια ντουζίνα από δαύτα. Κάποιο που έκρυψε ένας φυλακισμένος στον κώλο του ή άλλο που σου έδωσε ένας δεσμοφύλακας με το αζημίωτο. Θα προτιμούσα ένα από τη δεύτερη κατηγορία». Ο Ρέμπους διέκρινε ένα αμυδρό χαμόγελο στο πρόσωπο του Κρίστι. «Θα σου το πληρώσω στην τρέχουσα τιμή, αν αναρωτιέσαι».

«Δεν ξέρεις την τρέχουσα τιμή».

«Διαφώτισέ με, λοιπόν».

Ο Κρίστι ξεσταύρωσε τα χέρια του και ακούμπησε τις παλάμες του στο τραπέζι. «Τι τρέχει με το σταθερό που έχεις στο κελί σου; Χμ, για να μαντέψω, θέλεις να σιγουρευτείς ότι δεν ακούει κανείς. Το ερώτημά μου παραμένει. Υποψιάζομαι ότι έχει σχέση με αυτό που συνέβη στον Τζάκι Σίμσον».

«Αλήθεια, τι συνέβη στον Τζάκι;»

«Κι εγώ πώς να το ξέρω;»

«Σπρώχνοντας μερικά χάπια στα κατάλληλα άτομα.»

«Θα χαράμιζα καλό πράγμα. Ακόμα και οι δεσμοφύλακες ξέρουν ότι το έκανε ένας απ' αυτούς, ίσως και περισσότεροι από ένας. Θα δυσκολευτούν όμως να το κουκουλώσουν. Ο Τζάκι ήταν συμπαθής σε πολύ κόσμο. Κάποιοι θα θελήσουν να εκδικηθούν τον θάνατό του.»

«Εννοείς ότι θα οργανώσουν εξέγερση;»

«Είπα εγώ τέτοιο πράγμα;» Ο Κρίστι έσκυψε πάνω από το τραπέζι και κοίταξε τον Ρέμπους στα μάτια. «Στο γραφείο μου σε πέντε λεπτά» είπε, σηκώθηκε όρθιος και του γύρισε την πλάτη.

Ο Ρέμπους έμεινε στη θέση του μετρώντας τα δευτερόλεπτα. Πολλοί φυλακισμένοι τον παρακολουθούσαν διερωτώμενοι τι συνέβαινε.

«Ήρθαν τα χαπάκια μου» είπε στον διπλανό του υψώνοντας τη φωνή του για να τον ακούσουν και οι υπόλοιποι.

Τελικά, σηκώθηκε και διένυσε τη σύντομη απόσταση ως το κελί του Κρίστι. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Ο Ρέμπους την έσπρωξε με το πόδι και μπήκε μέσα. Το κελί ήταν αρκετά άνετο, με τηλεόραση, στερεοφωνικό και μια στοίβα από πρόσφατα περιοδικά για αμάξια και μηχανές. Στον τοίχο υπήρχαν φωτογραφίες της δολοφονημένης αδερφής του Κρίστι, καθώς και μια δική του πάνω σε μια Harley-Davidson.

«Δεν με αφήνουν να στρώσω ούτε μοκέτα» παραπονέθηκε δήθεν ο Κρίστι. Στεκόταν κάτω από το ψηλό παράθυρο, με τα πόδια σε διάσταση και τα χέρια πίσω από την πλάτη. «Σε πειράζει να την κλείσεις;» έγνεψε προς την πόρτα. Ο Ρέμπους έκανε ό,τι του είπε.

«Πόσο πάει;» ρώτησε σπάζοντας τη σιωπή.

«Ένα χιλιάρικο» τον πληροφόρησε ο Κρίστι. Στη συνέχεια, όταν είδε ότι ο Ρέμπους συμφώνησε, συμπλήρωσε «μόνο γι' αυτή τη φορά όμως». Άπλωσε το δεξί του χέρι και στην παλά-

μη του κρατούσε ένα μικρό κινητό παλιάς τεχνολογίας. «Ο κωδικός είναι τέσσερα μηδενικά. Το σήμα παίζει να είναι χάλια, γι' αυτό δοκίμασε να ανέβεις πάνω στο καπάκι της λεκάνης. Το καλό είναι ότι εκεί δεν σε πιάνει το ματάκι. Μπορούν όμως να σε ακούσουν, γι' αυτό φρόντισε να μιλάς σιγανά: και καλύτερα να τηλεφωνήσεις όσο υπάρχει φασαρία. Τη νύχτα ο ήχος ταξιδεύει πιο μακριά – άσε που από τα διπλανά κελιά θα έχουν κολλήσει το αυτί τους στον τοίχο».

Ο Ρέμπους άπλωσε το χέρι του για να πάρει τη συσκευή, αλλά ο Κρίστι συνέχισε να την κρατάει.

«Έχε υπόψη σου ότι, μόλις το πάρεις, δεν είσαι πια με το μέρος τους, είσαι με το δικό μας. Αν σε πιάσουν με αυτό, θα βρεθείς για λίγο στην απομόνωση. Το καταλαβαίνεις, έτσι;»

Ο Ρέμπους έγνεφε αργά. «Το καταλαβαίνω».

«Κι αν ο μεγάλος ανακαλύψει ότι έκανες αταξία, τέρμα το τσάι με μπισκότα στο γραφείο του. Άρα, πρέπει να είσαι απολύτως σίγουρος».

«Είμαι».

«Έχει σχέση με τον Τζάκι Σίμσον;»

«Ισως» ομολόγησε ο Ρέμπους. Μόλις το χέρι του Κρίστι χαλάρωσε, ο Ρέμπους πήρε το κινητό και το έβαλε στην τσέπη του. «Πώς θα σου το επιστρέψω;»

«Θα το κρατήσεις μέχρι το πρωινό. Μου το δίνεις εκεί. Σε προειδοποιώ ότι η μπαταρία φτάνει για κάνα εικοσάλεπτο. Πες το δωρεάν δοκιμή. Αν αποφασίσεις ότι θέλεις παραπάνω, θα το συζητήσουμε». Ο Κρίστι τού άπλωσε το χέρι και ο Ρέμπους το έπιασε, ανταποδίδοντας τη χειραφία όσο πιο πειστικά μπορούσε.

«Κάτι τελευταίο» είπε ο Ρέμπους. «Πώς είσαι τόσο φιλικός μ' έναν τύπο που παίζει σε αντίπαλη ομάδα;»

«Τον Χάρισον εννοείς;» Ο Κρίστι το σκέφτηκε μια στιγμή. «Το αφεντικό του είναι ένας μαλάκας από το Λίβερπουλ ονόματι Χάνλντον. Αλλά μπαίνουμε σε περίοδο μεταγραφών. Μπορεί να αλλάξει ομάδα...» Έκλεισε το μάτι στον Ρέμπους και

μετά του γύρισε την πλάτη στρέφοντας το πρόσωπό του ψηλά στο παράθυρο. Ήταν όσο ανοιχτό γινόταν –λίγα εκατοστά– αλλά ο αέρας ήταν αέρας. Ο Κρίστι φάνηκε να τον απολαμβάνει δένοντας ξανά τα χέρια πίσω από την πλάτη του.

Η συνάντηση έλαβε τέλος.

Μόλις επέστρεψε στο κελί του, ο Ρέμπους πήγε απευθείας στη λεκάνη και ανέβηκε πάνω. Δεν είχε έρθει όμως ακόμη η ώρα να τους κλειδώσουν, πράγμα που σήμαινε ότι οποιοσδήποτε θα μπορούσε να ανοίξει την πόρτα και να τον πιάσει στα πράσα. Έτσι, περίμενε. Μετά από είκοσι λεπτά εμφανίστηκαν δύο σωφρονιστικοί υπάλληλοι συνοδεύοντας δύο ντετέκτιβ, πιθανώς από τη Διεύθυνση Εγκλημάτων κατά Ζωής. Έναν άντρα και μια γυναίκα, κοντά στα τριάντα, αν και ο άντρας φαινόταν λίγο μεγαλύτερος. Ο Ρέμπους δεν αναγνώρισε κανέναν από τους δύο. Αυτό ήταν το σύνθημα για να επιστρέψουν οι κρατούμενοι στα κελιά τους, μέσα σε έναν ορυμαγδό από παράπονα, απειλές και βλαστήμιες, καθώς και ερωτήσεις για το αν θα τους έβγαζαν έξω εγκαίρως για το επόμενο γεύμα. Μόλις κλείδωσαν την πόρτα του κελιού του, ο Ρέμπους ανέβηκε πάλι πάνω στη λεκάνη και τηλεφώνησε. Μια γυναικεία φωνή απάντησε.

«Ναι;»

Έμεινε σιωπηλός, διερωτώμενος πόσο χρόνο θα της έπαιρνε. Η απάντηση, οκτώ δευτερόλεπτα. Μετά, ένας αναστεναγμός.

«Τζον;»

«Γεια σου, Σιβόν». Σκέπασε με το χέρι του το στόμα και το τηλέφωνο.

«Δεν άκουσα το μήνυμα ότι η κλήση παρακολουθείται». Και πάλι ο Ρέμπους περίμενε. Και πάλι η Σιβόν Κλαρκ αναστέναξε. «Χριστέ μου, Τζον, τι θα γίνει αν σε πιάσουν;»

«Περίμενες πάντως ότι θα τηλεφωνήσω, έτσι δεν είναι;»

«Με την Κριστίν Έσον πρέπει να μιλήσεις, όχι μ' εμένα».

«Ναι, την είδα νωρίτερα. Της πήγαινε ο ρόλος».

«Επειδή δεν είναι ρόλος, είναι η δουλειά της».

«Πιάνω ένα ίχνος ζήλιας;»

«Δεν με παρατάς;»

«Χαίρομαι που ακούω τη φωνή σου, Σιβόν. Πώς πάνε τα πράγματα;»

«Πήγαμε με τη Σάμι να ελέγξουμε το διαμερίσμά σου πριν από λίγες μέρες. Είχε αρχίσει να μυρίζει υγρασία, οπότε ρυθμίσαμε τη θέρμανση να ανάβει μία ώρα την ημέρα. Εντάξει;»

«Η Σάμι είχε τον Μπρίλο μαζί της;»

«Σ' έφαχνε παντού. Τον βγάλαμε να τρέξει στο Μίντους, σ' έφαχνε κι εκεί».

«Χάιδεφέ του τα αυτιά από μένα».

«Θα το κάνω». Η Κλαρκ σώπασε για λίγο. «Η Κάρι θέλει να σε δει. Ζωγραφίζει πολύ ωραία· έχει φτιάξει ένα σχέδιο του Μπρίλο και θέλει να σου το δώσει».

«Δεν γίνεται να με δει εδώ μέσα, Σιβ. Το ξέρεις αυτό».

«Δεν θα πάθει τίποτα, Τζον».

«Εκείνη μπορεί να μην πάθει, εγώ όμως;» Έκανε μια παύση. «Εσύ πώς τα πας; Αντέχεις με όλα αυτά;»

«Πόση μπαταρία έχεις;»

«Καμιά δεκαριά λεπτά ακόμη». Ο Ρέμπους απομάκρυνε το τηλέφωνο, η ένδειξη της μπαταρίας αναβόσβηνε ήδη. «Μπορείς να μου δώσεις τον αριθμό της Κριστίν;»

«Δεν είναι καλή ιδέα».

«Τότε θα μου δώσεις του Μάλκολμ Φοξ; Μιλιέστε;»

«Τι σχέση έχει ο Φοξ;»

«Ηρθε στον τόπο του εγκλήματος, μου φάνηκε ότι τον ενημέρωνε ο διευθυντής».

«Περίεργο».

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Θα βγάλεις κάποια άκρη;»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ. Δεν υπόσχομαι. Αλλά θα μου χρωστάς χάρη, και ξέρεις τι θέλω».

Ήταν η σειρά του Ρέμπους να ξεφυσήσει. «Θα το σκεφτώ».

«Της λείπεις φρικτά».

«Είπα ότι θα το σκεφτώ. Χάρηκα που τα είπαμε, Σιβ. Μη χάνεσαι». Τερμάτισε την κλήση, αλλά έμεινε ακίνητος. Το φωτάκι της μπαταρίας εξακολουθούσε να αναβοσβήνει κόκκινο. Πόσα λεπτά είχε; Προσπάθησε να σκεφτεί σε ποιον άλλο να τηλεφωνήσει. Στον δικηγόρο του; Θα είχε φύγει τέτοια ώρα ή θα ήταν εκτός γραφείου; Θα έβγαινε η γραμματέας του με τις συνήθεις δικαιολογίες. Σκέφτηκε την Ντέμπορα Κουάντ, αλλά είχαν ψυχρανθεί, καθώς εκείνη είχε κάνει τη νεκροψία του Κάφερτι και είχε καταθέσει στη δίκη του Ρέμπους. Θα μπορούσε να πάρει τη Σάμι, αλλά θα την έβλεπε στο επόμενο επισκεπτήριο. Στο Όξφορντ μπαρ; Χαμογέλασε στη σκέψη αυτή, φαντάστηκε τις ομιλίες των θαμώνων στο βάθος μόλις το σήκωνε η Κίρστι. Αλλά μετά, τι; Όχι, πραγματικά δεν υπήρχε κανείς. Εξάλλου, το φωτάκι δεν αναβόσβηνε πια.

Το καρτοκινητό ήταν νεκρό.

WANT

ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΑΣ ΠΟΥΘΕΝΑ.

Ο Τζον Ρέμπους έβαζε μια ζωή τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες του Εδιμβούργου πίσω από τα σίδερα. Τώρα έχει γίνει ένας από αυτούς. Καθώς νέοι σύμμαχοι και παλιοί εχθροί τον περικυκλώνουν και οι μέρες και οι νύχτες μπλέκονται μεταξύ τους, ακόμα και ο θρυλικός επιθεωρητής δυσκολεύεται να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Μέχρι που μια δολοφονία τα μεσάνυχτα σε ένα κλειδωμένο κελί φέρνει ένα νέο μυστήριο. Λένε ότι οι παλιές συνήθειες δεν πεθαίνουν εύκολα. . .

Αυτή όμως είναι μια υπόθεση όπου τόσο οι κρατούμενοι όσο και οι φύλακες είναι ύποπτοι, και ο καθένας έχει κάτι να κρύψει. Χωρίς το σήμα του, χωρίς εξουσία και χωρίς δίκτυ ασφαλείας, ο Ρέμπους ακροβατεί στο χείλος του γκρεμού. Αλλά πώς βρίσκεις έναν δολοφόνο σε ένα μέρος γεμάτο εγκληματίες;

Ο Ian Rankin είναι ασυναγώνιστος.

SPECTATOR

ISBN: 978-618-03-4837-8

9 786180 348378

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 84837

metaixmio.gr

